

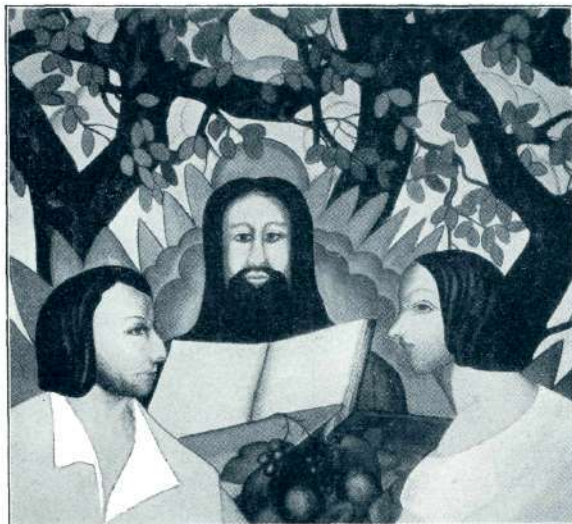
Stene so oživele in se razmikajo kot v sanjah. Sto oseb rine proti meni. Steklenice vihte nad mojo glavo. S širokimi očmi zro hetere v me. Bolečine mi režejo telo. Bijem v gmoto, odrivam pobesnele osebe od sebe. Z roko lovim udarce. Iz dlani se toči kri. Gubim se v omotico. Belo polje, sinje gore... Mnóžica lesketajočih oči kroži po zraku. »Pustite ga! Zmagala je Zila.« kliče Lelija. Z razmršenimi lasmi stoji v kotu. Stiska se k steni. Usta ima odprta in kalno zro oči k meni. — »Zila, Zila!« — žvenket stekla in vrišč. Lelija je udarila v svetiljko. Tema. »Policija, policija!« Zaklicala je Lelija. Krog vratu se mi vije dvoje rok. Čutim poljub in roko na čelu. »Pojdi od mene, Lelija!« »Zila sem. Pot je svobodna. Beži z menoj!«

*

Čez goro vodi pot iz mesta. Vineta se gubi pod nama v globine. Rdečkastokrvav je žar svetlobe dolgih ulic. Kot film brez godbe drevijo slike na dnu. Vozovi in množice se pode skozi morje hiš. Polno veselja je slovo. Radosten je beg. Pod nama v gozdu poje truma deklic. Godbenice Zile nama sledijo. Godbenice bi ne pustile nikdar svoje lepe sestre. Visoko v svet bežimo z godbo in pesmijo. Nihče nam ne more zagradi poti. Muzik sem. Danes in vekomaj bo godba moja pot in naj bo tiha pesem brez besed ali vrisakajoča davorija.

Kot dva otroka se vodiva navzgor. Zila molči. Govori le kri in v roki čutim njeno valovanje. Iz zemlje krog naju rastejo hrasti. Silna telesa so njihova debela in veje v široko prostrte roke. List se ziblje nad listom. Iz bregov, iz moči žive zemlje kipi življenje tisočletja navzgor. Smreke, pravljične hčerke gozda, prožijo vitka telesa v ozračje. Druga ob drugi rastejo in so kot harmonija živih pesmi. Med gozdi se prostró trate. Na njih bele samotne skupine brez nad cvetjem. Od cveta do cveta, od breze do breze plešejo nočne lučke in njihove zračne poti so zlati krogi. Iz srebrnih ros rastejo meglice nad trate. Veter se igra kot v svilenih plaščih v njih in vodi pot metuljem, letajočemu modremu cvetju ozračja.

Zila se mi trga iz rok. Telo raja čez trate, pleše v lučkah kresnic med metulji v svili meglic, v zibanju vetra. »Haj, haj, haj!« Breze sipajo roso na Zilo. Kresnice ji padajo v lase. »Haj, haj, haj!« Zila je živa pravljica.

H. G. PRUSHECK: BIBLIJA IN SADJE

Dobri človek, otrok, je našel svoj dom.

V naročje mi beži. Dvignem jo visoko. Lahna je kot nočna sapica. Zila se smeje, smeje.

Bela pesem je našla svoj dom. V brloge so jo zapirali pa se je sprostila kot svilenokrila in poletela navzgor.

Hoteli so, da bi bilo blato njeno ležišče, pa je njena posteljica z rožnimi dišavami pojeno ozračje visoke gore.

Pred nama se širi vrh gore. Dvignem Zilo proti nebu. Kot pesem je v mojih rokah. Vse višave so posejane z zlatimi rožami zvezd. Lesketajoče se ceste krožijo iz obzorij v obzorja. Mladi mesec potuje po njih. Zila poje razkošno pesem. Z rokami je objela vseprostorje. Deklice, ki prihajajo po bregu proti vrhu, ji odpevajo navzgor. Pesem neba se spaja s pesmijo zemlje.

»Zila, mali poslanec s ceste mi je pokazal pot k tebi. Teme so mi zakrile srce in brezupne so bile poti v morju hiš. Iz poljuba matere si živela v moji duši in te nisem poznal. Zila, moje srce je mladi mesec, zlati čolniček. Kot zlato je čista pot pred nama. Nad mesto v globinah te popeljem in ko bo čista luč v njem, te bom vodil čez krajine zemlje. Kdor hoče gledati tebe, naj gleda. Kot lepa Venus boš ljudem.«

Daleč v globine leži pogreznjena Vineta.

Zila je pokleknila vrh gore. Poje. Godbenice igrajo harfe krog nje. Zlato mesečine je ovilo telesa. Klečim ob njej. Lice se dotika lica, roka veže roko.

S pesmijo in godbo moli Zila z nami za mesto, ukleto v dno.